

Brandfare for Kronborg, slog Lynet ned i Klokketaarnet, Kronborgs højeste Taarn, og afbrændte de to Trediedele. Se, ærede Medlemmer, Lynet kan ramme, naar det skal være, og skal Kronborg saa værges ved Helsingør Bys Brandvæsen, vil det neppe gaa lykkeligt; megen Skade kan være sket, inden Byens iøvrigt ret moderne Brandkorps med Dampsprøjter naar frem, thi der er jo et Stykke Vej fra Byen ud til Slottet.

Men selv om man nu maatte mene det nødvendigt at rømme selve Slottet for Soldater — for øvrigt er der vel Tale om Mennesker i Almindelighed, thi andre end Soldater kan jo ved Uforsigtighed fremkalde Ildsvaade —, saa er der Udenværkerne, der er saa mange Bygninger og saa megen Plads, at Staten antagelig med forholdsvis ringe Bekostning paa sin egen Grund kan skaffe fornøden Belægningsplads. Tillige beder jeg erindret, at der ved Byens Foranstaltning findes en af vort Lands skønneste og bedste Øvelsespladser samt det forholdsvis nye Militærhospital.

Saa spørges der: Er det nødvendigt af militære Hensyn at fjerne Garnisonen? Ja, derom maa, som jeg før sagde, rette vedkommende dømme, men fra kompetent Side er der overfor mig sagt, at da der i Nordsjælland er Udskrivningsmandskab nok til i alt Fald en Bataillon, kan det godt forsvares at kasernere en saadan paa Kronborg. Ønsket herom deles af vide Kredse og gav sig bl. a. forleden Dag Udslag i, at alle Sogneraad fra Omegnen af Kronborg i Nordsjælland ved Udsendinge med Amtmanden for Frederiksborg Amt i Spidsen som Ordfører overfor Forsvarsministeren fremsatte Ønsket om, at den gamle Kulsvierbataillon maatte forblive paa Kronborg, der paa Grund af sin sunde, frie og friske Belliggenhed aldrig, saaledes som Tilfældet desværre er med Hensyn til andre Kaserner, har været hjemsogt af nogen Epidemi. Til dette Ønske slutter sig ogsaa fuldt ud andet Regiments Soldaterforening, der jo har haft Skoen paa og saaledes ved, om den trykker.

Dernæst er der det nationale Hensyn, som jeg ogsaa synes bør tages op til Overvejelse i Anledning af dette Spørgsmaal. Naar denne Sag, jeg nu taler om, ligger mig saa stærkt paa Sinde, er det, fordi jeg føler, man vil gøre Fortræd ved at fratage Kron-

borg sin Kommandant og sine Soldater, man vil gøre Fortræd ikke alene overfor Helsingør og overfor dens Beboere, men overfor hele Landet. Det danske Folk har i Kronborg noget skønnere og mere egenartet end de fleste andre Nationer, men det, som alle Dage har givet det hele sin Kolorit, er Soldaterne, som, straks man kommer indenfor Kronværkets Buer, ses overalt og er Livet og Bevægelsen i Billedet. Saa længe man ved tilbage i Tiden, i alt Fald de sidste tre Hundrede Aar, har der af Militæret Dag efter Dag været hejst Flag ude paa Bastionen paa Kronborg Pynt, hvorfra det har hilst de Tusinder af Danske, naar de er draget ud, og naar de er kommet hjem, thi saaledes lyder det jo, at vel runder man Skagen, men hjemme fra de lange Farter er man dog først, naar Flaget hilser en fra Kronborg. Den festlige Hilsen, der lyder, naar Salutten falder fra Flagbationen, den skal vel ogsaa forstumme den Dag, da Soldaterne drager fra Kronborg og for sidste Gang stryger vort Flag derude, som fremmede Nationer gennem de mange, mange Aar har hilst. For ikke længere tilbage end forrige Onsdag lod den franske Republik sit Krigsskib „Voltaire“ salutare Flaget. Det er ingen tilfældig Handling, der ligger en Tanke bagved, det er den franske Nations officielle Hilsen til vort Land og vort Folk. Tag derfor ikke vort Fædrelands gamle nationale Mærke bort fra Kronborg, men lad det og alt, hvad dertil hører, forblive der! Vi er dog vel ikke blevet saa ringe stillet i 1923, at vi behøver at stryge alt det, vore Fædre holdt oppe gennem de svære Aar, da Sønderjylland var frataget os. Behøver vi nu efter den lykkelige Genforening, da Danmark atter er blevet større, at lade det falde, som gennem de mange Aar har været opretholdt?

Gennem Forhandlingerne i det høje Folketing er jeg bekendt med de der faldne Udtalelser angaaende det af mig her omtalte Forhold, og jeg venter derfor ikke ved denne Forhandling at kunne faa nogen forbindende Udtalelse i Dag fra den højtærede Forsvarsminister. Men jeg anmoder den højtærede Minister om, at hvad jeg her har fremført, maa blive taget under den gunstigst mulige Overvejelse for hele vort Folks Skyld. Thi den danske Nation ejer derude, paa Odden en Værdi, der